

РЕШЕНИЕ

№ 1000

гр. Бургас, 11.05.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

РАЙОНЕН СЪД – БУРГАС, XXXVIII ГРАЖДАНСКИ СЪСТАВ, в публично заседание на двадесет и пети април през две хиляди двадесет и трета година в следния състав:

Председател: НЕВЕНА ИВ. КОВАЧЕВА

при участието на секретаря СТАНКА Д. ДОБРЕВА
като разгледа докладваното от НЕВЕНА ИВ. КОВАЧЕВА Гражданско дело
№ 20232120100089 по описа за 2023 година

Производството е образувано по искова молба на М. И. В., ЕГН ***** срещу ГД „Изпълнение на наказанията”, представлявана от И.Й., с която се иска от съда да осъди ответника да заплати на ищеца сумата от 818,22 лева главница, представляваща обезщетение за временна неработоспособност за първите три дни по болничен лист № E20212049844, издаден на 04.11.2021 г., и № E20212795698, издаден на 26.11.2021 г., сумата 95,35 лева лихва за забава от падежа на задължението до 05.01.2023 г., ведно със законната лихва върху главницата от депозирание на исковата молба на 06.01.2023 г. до окончателното ѝ плащане. Претендира се присъждане на разноски.

Ответникът чрез процесуален представител е посочил, че исковете са неоснователни. Посочено е, че болничният лист е обработен и въведен коректно в програмния продукт. Във вина на фирмата, обслужваща софтуера, е, че ищецът не е упражнил правото си да получи парично обезщетение за времето на отпуск по болест. Поканата за плащане е получена след заплащане на възнагражденията за м. декември и след приключване на финансовата бюджетна година. Претендира се за отхвърляне на иска и присъждане на юрисконсулстко възнаграждение.

Съдът, като взе предвид събраните по делото доказателства, преценени поотделно и в тяхната съвкупност, намира за установено от фактическа и правна страна следното:

Правната квалификация на предявените искове е чл. 40, ал. 5 КСО и чл. 86 ЗЗД.

Между страните не е спорно обстоятелството, че за периода 2017 г. – 16.12.2021

г. са били обвързани от служебно правоотношение, което е било прекратено. Това обстоятелство е обявено за безспорно и ненуждаещо се от доказване с определението на съда по чл. 146 ГПК.

От приетата по делото съдебно-икономическа експертиза се установява, че среднодневното брутно трудово възнаграждение на ищеца за м. ноември 2021 г. възлиза на 141,72 лева. Посочено е, че първите три дни по болничните листи от 04.11.2021 г. и 26.11.2021 г., които са първични, не са изплатени на ищеца.

Съгласно разпоредбата на чл. 162, ал. 1 КТ работникът или служителът има право на отпуск поради временна неработоспособност поради общо заболяване, като му се изплаща обезщетение за временна неработоспособност в срокове и размери, определени от отделен закон, а именно по реда на КСО. В случая е установено по делото, че в процесния период между страните е имало служебно правоотношение и че е разрешен от здравните органи по съответния ред отпуск поради временна неработоспособност – видно от представените по делото болнични листи.

Размерът на дължимото обезщетение се установява посредством представената по делото ведомост за заплата за м. ноември 2021 г. и заключение на вещо лице.

На ищеца са издадени болнични листове на 25.10.2021 г., 04.11.2021 г., 09.11.2021 г., 16.11.2021 г., 26.11.2021 г. Съгласно вещото лице само 2 от тях са първични – от 04.11.2021 г. и 26.11.2021 г., като съгласно чл. 40, ал. 5 КСО осигурителят изплаща на осигуреното лице за първите три работни дни от временната неработоспособност 70 на сто от среднодневното брутно трудово възнаграждение за месеца, в който е настъпила временната неработоспособност, но не по-малко от 70 на сто от среднодневното уговорено възнаграждение. Ето защо и първите три дни от двата болнични листа са за сметка на работодателя – ответник. Не се доказва по делото сумата да е заплатена, не са изложени и твърдения в тази насока. Ето защо и искът за заплащане на обезщетение за първите три работни дни от временната неработоспособност по двата първични болнични листа е доказан по основание и размер. Среднодневното брутно трудово възнаграждение на ищеца за м. ноември 2021 г. възлиза на 141,72 лева, като 70 % от същото е 99,20 лева, умножено по три възлиза на сумата 297,60 лева. Претенцията е основателна до размера от 595,20 лева – обезщетение за общо 6 работни дни от временната неработоспособност, като за разликата до пълния претендиран размер от 818,22 лева искът следва да бъде отхвърлен.

По отношение на иска за заплащане на мораторна лихва върху главницата съдът намира същия за частично основателен. Вземането за обезщетение за временна неработоспособност е изускуемо, но в закона не е предвиден срок за неговото плащане, поради което и длъжникът изпада в забава след покана (аргумент от разпоредбата на чл. 84, ал. 2 ЗЗД). Ищецът е отправил покана до ответника, входярана на 15.12.2022 г., като по този начин е поставил ответника в забава. От 15.12.2022 г. до подаване на исковата молба се дължи обезщетение за забава в размер на 3,64 лева, предвид направените от съда изчисления в онлайн калкулатор, като за горницата до пълния претендиран размер от 95,34 лева искът следва да бъде отхвърлен.

На ищеца се дължат сторените от него разноси в производството, съразмерно на уважената част от претенцията, в размер на 262,20 лева.

На основание чл. 78, ал. 3 ГПК на ответника също се дължат разноси съразмерно на отхвърлената част от иска в размер на 34,45 лева за юрисконсултско възнаграждение.

Мотивиран от гореизложеното, Бургаският районен съд

РЕШИ:

ОСЪЖДА Главна дирекция „Изпълнение на наказанията”, представлявана от И.Й., да заплати на М. И. В., ЕГН ***** сумата 595,20 лева (петстотин деветдесет и пет лева и двадесет стотинки) главница, представляваща обезщетение за временна неработоспособност за първите три дни по болничен лист № E20212049844, издаден на 04.11.2021 г., и № E20212795698, издаден на 26.11.2021 г., сумата 3,64 лева (три лева и шестдесет и четири стотинки) лихва за забава от 15.12.2022 г. до 05.01.2023 г., ведно със законната лихва върху главницата от депозиране на исковата молба на 06.01.2023 г. до окончателното ѝ плащане, като **ОТХВЪРЛЯ** иска за главница за разликата над присъдения размер до пълния претендиран размер от 818,22 лева и иска за лихва за разликата над присъдения размер до пълния претендиран размер от 95,35 лева.

ОСЪЖДА Главна дирекция „Изпълнение на наказанията”, представлявана от И.Й., да заплати на М. И. В., ЕГН ***** сумата от 262,20 лева (двеста шестдесет и два лева и двадесет стотинки) съдебно-деловодни разноси.

ОСЪЖДА М. И. В., ЕГН ***** да заплати на Главна дирекция „Изпълнение на наказанията”, представлявана от И.Й., сумата от 34,45 лева (тридесет и четири лева и четиридесет и пет стотинки) съдебно-деловодни разноси.

Решението подлежи на въззивно обжалване пред Бургаския окръжен съд в двуседмичен срок от връчването му на страните.

Съдия при Районен съд – Бургас: _____